

כל גליון של העולם הזה מת עבורנו עוד לפני שהוא נולד עבור הקוראים. ביום שני בצהריים, כשמכונות הדפוס פולטות את גליונות העולם הזה אל הר כריכיה, כבר מתכנסת המערכת לשיבת תיכונן של הגליון הבא. אבל ביום שני בשבוע שעבר, התעוררה הסכנה הגליון העולם הזה ימות גם עבור הקוראים, עוד בטרם נולד. אל ישיבת המערכת הגיע בשעה 12 בצהריים של

השופט לובנברג

בהול של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, ובירו ציר-מניעה שהוציא השופט המחוזי שלמה לובנברג שעתים קודם לכן, ובו הוא אוסר את הוצאת-לאור והפצתו של הגליון, שהיה אותה שעה בשלים האח-רונים של ההדפסה.

גורדין מות

מעשה הוצא ציר-מניעה בצורה שאסר רק פירסום כתבה אחת בעתון, הכתבה נשואין אזרחיים נוסח אכזיב, בה תואר טכס הנשואין שערך, מלך מדינת אכזיב

בור והסדר הציבורי דורשים כי יימנע פירסום שמם ותמונותיהם של הקטינים. משמעותו של ציר-מניעה היתה גורדין מות גליון העולם הזה. השופט הנכבד לא טרח, שעה שנעתר לבקשת ההורים, לבדוק את הבעיות ה-טכניות הכרוכות בהוצאה לאור של עתון כדוגמת העולם הזה. הוא לא ידע כי אין כל אפשרות טכנית להוציא את הכתבה, להכניס במקומה כתבה אחרת או אפילו להשאיר את העמודים, בהם היתה צריכה הכתבה להופיע, ריקים.

עוד יותר מכך: לא היתה גם כל אפשרות להדפיס את העתון מחדש, בלי הכתבה על נשואי אכזיב, ולהוציא לשוק באיחור של יום או יומיים. בגלל סידורי הדפוס, המדפיס גם עתונים ושבועונים אחרים, כדוגמת במחנה, היתה משמעות

בית-המשפט המחוזי. בשעה היעודה הור-פיעו שני הנערים שנישאו באכזיב בלוית פרקליטם, עורכי-הדין שאול נבונני. הור-ריהם, שהומנו אף הם להיות נוכחים בדין, לא הגיעו משום מה.

בהעדר קצרנית שתרשום פרוטוקול של הישיבה, הקליט השופט לובנברג את מהל-כה בעזרת רשמוקל. מיד עם פתיחת ה-דין העלה השופט את החתן והכלה אל דוכן העדים.

ראשונה העידה בשבועה רותי כץ, ש-סיימה השנה את לימודיה בכיתה השמי-נית בבית-הספר 707 ושבעוד חודשיים ימלאו לה 18 שנים. סיסרה רותי לשאלות השופט:

„אני יודעת מה פירוש להתחתן ואני יודעת גם איך צריך להתחתן במדינת ישראל, אבל אני סולדת מזה. אני לא

השופט לובנברג: „במתירנות המקובלת

כיום, הפכו תמונות עירום לנחלת הכלל”

אוהבת את התמונות שבטכס הנשואין. במקום שהתחתנו באכזיב, לא היו המונים, היו רק אורחים מעטים.

„לא נסעתי לאכזיב בשביל להתחתן. נסעתי לשם סתם על מנת להנות עם החבר שלי. מאיר חקק, שם במקום התי-לטנו להתחתן. דיברנו על אפשרות נשואין גם לפני שנסענו לאכזיב, אבל אני יכולה להגיד שהיתה אז בליבנו החלטה להתחתן. „היינו באכזיב שמונה ימים. והחלטנו נערכה שובע אחרי שהגענו לשם.”

הכלה אמרה:

„אני מצטערת!”

בשלב זה הגיש השופט לרותי את גליון העולם הזה המודפס, ובו הכתבה המצולמת על חתונתה באכזיב. על דוכן העדים עיינה רותי בכתבה וחיוך גדול השתף על פניה. לפי הוראת השופט

ציר-מניעה אי הופעת העולם הזה בשבוע שעבר.

מיד התחלנו לפעול בשני משורים, על מנת לאפשר את הופעת העתון. עורכי-הדין אמנון זכרוני הועק ממשרדו אל בית-המשפט, כדי לנסות ולבטל את ציר-מניעה, שהוצא בנוכחות צד אחד בלבד. אותה שעה ניתנה הוראה לדפוס לעצור את מכונות ההדפסה. כיון שלא ידענו מה תהיה החלטתו הסופית של השופט, הכננו את עצמנו לקראת אפשרות שציר-מניעה ישאר בתוקפו. לא יכולנו להוציא את הכתבה כולה, ולכן היה עלינו לתקן אותה בצורה כזאת שלא ניתן יהיה לזהות בה, לא בצילומים ולא בחומר הכתוב, את שני הקטינים שנישאו (שעה שהורדה ה-כתבה לדפוס לא ידענו כלל שהחתן וה-כלה הם קטינים. בראיון עמם הם הציגו את עצמם כבני 18 שנים).

איש הצינוקגרפיה, המכינה את הגלור-פות, צרב בעזרת חומצה מיוחדת את פני-הם של החתן והכלה על הגלופות. שמר

מאיר חקק, ארוך שיער, לבוש חול-צה ירוקה, עליה תפורות אותיות יור-ניות, כשענק גדול משתלשל על צווארו, עלה אל דוכן העדים אחרי רותי. מאיר, שימלאו לו 18 שנה בנובמבר הקרוב הוא תלמיד הכיתה השמינית בבית-ספר להנדי-סאים. לשאלות השופט השיב גם הוא:

פרקליט זכרוני

הצטלמתי מרצון וידעתי שיש במקום עתו-נאים. שוחחתי איתם ברצון וידעתי שהי-תמונות יופיעו בעתונים. בערב בו נערכה החתונה פורסמו בטכס אכזיב מודעות הקוראת לקהל לבוא ולחגוג עמנו יחד את חגיגת הנשואין.”

גם למאיר נתן השופט לקרוא את הכת-בה המודפסת. גם לו לא היתה התנגדות לפירסומה, למרות שציין: „תמונות העי-רום אינן לפי רוחי.”

„אינם בגירים”

מיד אחרי עדותו, התפתח באולם קרב משפטי בין פרקליט ההורים ל-פרקליט העולם הזה.

טען עורכי-הדין נבונני: „כל מי שעורך, עורך ומסיע לאירוע מעין זה, אשם ביחד עם האחרים בעבירה לפי סעיף 23 מפי-קודת החוק הפלילי. לכן פירסום דבר החתונה, שנעשתה בעבירה, כמוהו כסיוע בדבר עבירה.”

„ההסכמה לפירסום החתונה היא פעיר-לה משפטית שדרושה לה הסכמה על ידי הוריהם של הקטינים, ומכיון שכפי שראינו אין לא רותי כץ ולא מאיר חקק אנשים בגירים, אפילו אם עברו את גיל 18, אין הם מסוגלים לדאוג לענייניהם. אפילו הסכימו לפירסום הכתבה, הרי זה בניגוד לאינטרסים שלהם ויש לבטל את הסכמ-תם.”

טען נבונני: „ברגע שיופיע הפירסום הזה לא יוכלו השניים להמשיך בלימיר-דיהם, לא יוכלו לחזור בהם מחתונתם אפילו יצטערו עליה, כיון שהחברה תראה בהם אנשים נשואים. נוסף לכך יהיה כי פירסום כדו לפגוע בקיום התא המשפחתי שלהם עם הוריהם.”

האם היו

הנשואין עבירה?

וד מענות אליה השמע עורכי-הדין אמנון זכרוני, נציג העולם הזה, שורה של טענות נגד. טען זכרוני:

„הבעיה העיקרית היא בעיה של חופש העתונות: אם פלוגני עשה מעשה אסור, האם זכאי עתונאי או אינו זכאי לפרסם על כך? לדעתי אפילו בית-המשפט אינו יכול לשלול זכות זאת לפירסום, שכן כדי לאסור יש צורך בחוק מפורש לכך, וחוק כזה אינו קיים.”

„ההורים המבקשים את איסור מעשה ילדיהם, בטענה שאינם אחראים למעשה שעשו בהיותם קטינים, אינם דורשים לבי-טל את המעשה אלא איסור לפרסם אודרי-התחתנית”

הרב אלי אביבי, רותי כץ ומאיר חקק, אורחים ומתפשטים בחתונת אכזיב

היא סקרה את התמונות וקראה את הכתוב, ואו, בתשובה לשאלות נוספות נפלה ה-הפתעה הראשונה. שאל השופט לובנברג: „האם יש לך התנגדות שהתמונות האלה יפורסמו?”

השיבה רותי: „לא, איני מתנגדת. גם תמונות העירום בכתבה אינן מפריעות לי, אבל אני מתחשבת בהורים שלי. להם עלר-לות תמונות העירום להפריע, אשר לכתוב, איני יכולה לומר שאני מתנגדת לאשר נאמר שם.”

דבריה של רותי הפתיעו אפילו את פרקליטה. בחקירה נוספת אמרה רותי: „לא, איני מצטערת על החתונה. אני רואה את עצמי כנשואה לחבר שלי ואיני מצ-טערת גם על הטכס שנערך. להורי הור-דעתי על נשואי ביום ראשון, כשחזרתי מאכזיב. אמרתי להם: מגיע לי מזל-טוב, התחתנית”

תיהם וכל פרטים העלולים להוביל לוי-היים, נמחקו מגוף הכתבה. רק או המשיכו להדפיס את העתון, מתוך הנחה שבאם ישראל ציר-מניעה בעינו, ניתן יהיה להפיץ לפחות כמות קטנה של עתונים, שבהם לא ניתן יהיה לזהות את שני הקטינים.

ההורים לא הגיעו

אומנם, בבית-המשפט המחוזי, טרב השופט לובנברג לבטל את ציר-מניעה שהוציא. לעומת זאת היה מוכן לדון בו מחדש, בנוכחות המבקשים והנתבעים, כי שעה שלוש אחר-צהריים באותו יום, שעות ספורות לפני הופעת הגליונות ה-ראשונים של העולם הזה ברובות תל-אביב.

בנייני בית-המשפט נפתחו במיוחד לצורך ישיבה יוצאת-דופן זו של